

Slaget vid Badr

Muslimerna lade sig för att lurpassa på en karavan som skulle komma från Syrien med Abu Sufyan som dess ledare. Karavanen hade en stor summa pengar med sig.

Muslimerna var cirka trehundra stycken. De skulle överfalla karavanen för att ta tillbaka egendom och rikedom som de hade blivit tvingade att lämna kvar i Mekkah, efter att de hade emigrerat till Medina. Den muslimska armen var inte väl utrustad eller tillräckligt förberedd.

De hade bara två hästar och sjuttio kameler. När Quraisherna fick reda på vad muslimerna höll på att göra så samlades nästan samtliga män, förutom Abu Lahab, för att slåss mot muslimerna. De var ettusentrehundra soldater.

Hundra stycken av dem var på hästrygg och sexhundra av dem hade en utrustning på sig och de hade med sig massor av kameler. De brann av ilska och hade en fruktansvärd lust för hämnd. När den Mekkanska armen var på väg fick de ett meddelande där Abu Sufyan bad dem att gå tillbaka hem, för att karavanen hade kommit undan muslimerna.

Den Mekkanska armen visade också då en önskan att återvända till Mekkah igen. Men Abu Jahl övertalade nästan allihopa att fortsätta mot Badr, förutom trehundrastycken män som återvände tillbaka till Mekkah.

De som stannade kvar ville straffa muslimerna och hindra dem från att fånga deras karavaner och de ville visa araberna runt omkring att Quraisherna fortfarande hade övertag och överlägsenhet i området. Armen med nu cirka tusen soldater fortsatte mot Badr där de slog läger.

När den muslimska armen fick reda på det blev de rädda att den mekkanska armen skulle anfalla Medina. Detta i så fall kunde innebära stora konsekvenser för muslimerna.

Profeten Muhammed ﷺ hade ett möte med sina män. Vissa muslimer började att vackla, de tänkte på den hemska sammandrabbningen med Mekkas arme. Profeten Muhammed ﷺ informerade om allvaret i situationen och frågade dem om råd.

Abu Bakr var den första att tala om att följa Profetens ﷺ order, det gjorde även Omar . Då stod al-Miqdad bin Amr upp och sade: *"Vi är med dig. Vi ska inte säga som Israels barn sa till Mosa: "Gå du och din Gud och slåss, vi ska stanna här." Utan vi ska säga: "Gå du och din Gud och slåss och vi ska kämpa med dig."* Dessa tre män som hade talat var från emigranterna som var en liten del av armen.

Profeten Muhammed ﷺ ville också höra vad al-Ansar hade för åsikt eftersom de var majoriteten av soldaterna. Al-Aqabah löftet som de tidigare hade gjort innebar att de inte behövde slåss utanför deras territorium.

Profeten Muhammed ﷺ sade: **"Ge mig råd mina män."** Sa'd bin Mu'adh stod upp och sade bland annat: *"Vi kommer att villigt lyda dig i vadhelst du kommenderar oss och led oss vänligt till slagfältet i Allaahs Namn."* Profeten Muhammed ﷺ var imponerad av uppoffringen som hans sahaba visade i den här kritiska situationen. Nu kunde kriget börja.

Båda sidor närmade sig varandra och striden började. Muslimerna kämpade modigt och Mekkanerna fick utstå många nederlag under detta krig. Allah sände ner ett tusen änglar för att hjälpa muslimerna och Profeten Muhammed ﷺ såg ängeln Gabriel på sin häst (ett sto). När Abu Jahl, ärkefienden och tyrannen, såg vad som höll på att hända försökte han att uppmuntra sina män med samtliga medel för att få dem att strida, men till ingen nytta.

Abu Jahl övergavs och lämnades ensam väntande på döden. Två al-Ansari ungdomar hade en önskan att få döda Abu Jahl. De frågade Abdur-Rahman bin Awf om han kunde peka ut Abu Jahl för dem. När de såg honom, rusade båda fram till Abu Jahl och utan tvekan stack ner honom med sina svärd och gjorde slut på honom. Ibn Mas'ud såg Abu Jahl ligga för döden och gick fram till honom. Även i det tillståndet var Abu Jahl arrogant och förolämpade Ibn Mas'ud .

Det slutade med att Abdullah bin Mas'ud högg av honom huvudet och tog med sig huvudet till Profeten Muhammed ﷺ . När han visade upp huvudet för Profeten Muhammed ﷺ , började han att priså Allaah. Muslimerna vann slaget.

Fjorton muslimer och sjuttio kaafir dödades och många kaafir togs till fånga. Profeten Muhammed ﷺ gick runt på den tredje dagen bland de döda icke troendena.

Han stod över kropparna av tjugofyra stycken ledare av Quraish, nämnde dem vid namn och sade bland annat till dem att de skulle ha trott och lytt Allaah och Hans Budbärare.

Omar bin Khattab frågade Profeten Muhammed: *O Allaahs Budbärare! Varför pratar du med kroppar utan någon själ i?* Profeten Muhammed ﷺ svarade: **Vid honom i vars hand är Muhammeds själ! Du kan inte höra mig vad jag säger bättre än vad de kan.**

De icketroendena led en stor förlust och de flydde tillbaka till Mekkah. Först trodde inte människorna i Mekkah att de hade förlorat slaget men efter ett tag så förstod de det.

När Abu Lahab fick reda på det så gav han utlopp för sina förbittrade känslor över vad som hade hänt och misshandlade Abu Rafi, som var en muslim. Umm al-Fadl en muslimsk kvinna som blev mycket förbittrad över Abu Lahabs uppförande slog honom med en stock och krossade hans huvud. Sju dagar senare så dog han av sina sår.

Muslimerna i Mekkah var däremot lyckliga över nyheten. De väntade in Profeten Muhammed ﷺ till Medina för att få gratulera honom till segern som Allaah hade skänkt honom. Fångarna behandlades väl. Profeten rådfrågade Abu Bakr och Omar ibn al-Khattab om vad man skulle göra med fångarna. Abu Bakr tyckte att man skulle begära lösen för dem och Omar tyckte att man skulle döda dem. De blev till slut så att man begärde lösen för dem och lösensumman blev mellan tusen och fyra tusen dirham.

Nederlaget var en stor skam och sorg för mekkanerna. De brann av förnedrelse och ville hämnas över deras förluster. Muslimerna fick vara med om motgångar då till exempel stammar kom och frågade Profeten Muhammed ﷺ om han kunde skicka lärda män i Koran för att lära stammarna om religionen, men bröderna blev i själva verket avrättade på grymma tillvägagångssätt.

Judarna började bidra med vad de kunde för att förstöra för muslimerna i fortsättningen. De skapade intriger och problem mellan människor. Slaget vid Badr var det första slaget som muslimerna utkämpade och vann med Allaahs vilja. Muslimerna krigade sedan mot judar och tvingade dem till slut att lämna Medina på grund av deras vidriga komplotter och problem de ställde till med.

De erövrade sedan Mekkah, vilket var den största erövringen för muslimerna och de utkämpade många krig för att sprida Islam till andra länder. Det finns många fantastiska berättelser om hur modiga muslimerna var i de olika krigen. Men de finns inte med i den här berättelsen.

Källa: 'ar-Rahiq al-Makhtoom
- Den förseglade nektarn
Av: Safiur-Rahman Al-Mubarakphuri

